

112100

POVABA NA BOTRINO

1. del

KATOLŠKIM

MISJONAM

POMAGATI.

V CELOVCI.

TISKANIL JANEZ LEON.

—
1850.

112/100

112100

SV. LEOPOLD,

prosi Boga za nas!

**Zetuv je velika, delavcov je malo. Prosite
Gospoda žetve, naj pošle delavceov v svojo
žetuv.**

Sv. Mat. 9, 37.

F2C 5834/1952

KATOLŠKA BOTRINA

SVETIGA LEOPOLDA.

Resnično vam povém, kar ste storili kterimu mojih naj manjših bratov, ste meni storili. Mat. 25, 40.

DVOB.

Keršanske duše! Lepo prošnjo imam do vas. — Skoraj si vas ne upam nagovoriti, ter se zamere bojim; pa vsmileni Jezus mi veli prositi, rekoč: „*Prosíte, in bote prijeli; jisite in bote najdlji; terkajte, in se vam bo odperlo.*“ Ako pa Boga slobodno prosimo, zakaj bi se bali ljudi poprositi, posebno pa vas, ki ste dobrega, vsmileniga serca. Gotovo bom vslišan, ker prosim v imeni Jezusa, kteri nas zaresniči: „*Kar ste storili kterimu mojih naj manjših bratov, ste meni storili.*“

Kaj bi pa radi? me bote vprašali. Čujte, milijonov ljudi čaka na svet kerst. Kerstna voda je že pripravljena, mašniki so kredi jih kerstiti; le enih še pomankuje, kerstnih botrov in boter. Za to pridem vas za botre (kumeje) vabit in prosit. Kerstjani! ali me ne bote vbogali? mi mojo prošnjo odrekli? — Kako bi vam bilo pri serci, ako bi vi svojemu novgrojenimu detetu botrov naprositi ne mogli? — Oh ljube duše! hitite in pristopite, de veliko starih in mladih brez svetiga kersta ne pomerje, dosti odrasenih krivovérnim, zapelivim pastirjem v roke ne pride. Vi jim lahko pomagate priti v božje kraljestvo.

Kaj pa imamo storiti? Kaj za botrino deliti? me bote barali.

Le kaj malega prosijo, kar jim vsaka vboga dekla lahko da. Ni potrebo v dalne kraje h kerstu hoditi; to sveto delo vsakdo opravi lahko domá, ako le hoče.

I. *Kdo so oni ljudje, koji čakajo svetega kersta? Hočem vam jih pokazati.*

II. *Kaj imamo k njihovemu kerstu storiti? Hočem vam danes povedati.*

„Gospod! odpri moje usta, in moj jezik bo oznanoval tvojo hvalo.“

I. LJUDJE SVETIGA KERSTA POTREBNI.

Veliko veljajo bogatini na svetu; jim se odkrivajo in priklanjajo, pa ne toliko njim, marveč njihovimu premoženju. Alj premoženje zginе kakor pena na vodi; s premoženjem mine tudi bogatih veljava. Bogastvo pod soncam stanovitne sreče ne da. — Veliko premorejo hrabri vojšaki po svetu; cele kraljestva se tresejo pred njimi. Pa kakor senca memo gre človek; v kratkem se mesto njegovo ne pozna. — Visoko češeni so učeni možjè; njih ime se v zlate bukve zapiše, v kamen zariše njih spomin. Pa vsa posvetna učenost brez spoznanja božjega je temni luči podobna. Veter pihne, luč vgasne, in v črni temi človeka pusti. Le samo eno je človeku pred vsim potrebno, viši od bogastva, hrabrosti in učenosti: Boga prav spoznati, njemu lepo služiti in zveličanimu biti. Eni duši v božje kraljestvo pomagati pred Bogam več veljá, kakor si cel svet z orožjem osvojiti; zakaj ena nevmerjoča duša večo ceno ima, kakor vsa zemlja, sonce, mesenc in zvezde; za njo je vsmileni Jezus terpel in vmerl, ne pa za stvarjen svet.

Kako veliko dobro delo je torej sv. Andrej storil, kateri je svojega bratra sv. Petra — sv. Filip, kateri je svetiga Jarneja (Bartola) Jezusu, in po njem k Očetu nebeškemu pripeljal! Koljko zasluženja so prvi vé rni imeli, ki so vodili svoje prijatele, znance in sosede k Jezusu in k njegovim apostolom! — Zato je v kazal Jezus pri svojem odhodu apostolam in učencom: „*Pojdite po vsem sveti in oznanujte evangelj vsej (cloveski) stvari. Kdor véruje in bo keršen, bo izvelican. Kdor pa ne véruje, bo pogublen.*“ Na to je hitel sveti apostol Peter po Judovskem, Sirskem in Laškem do Rima; sveti Pavl po Greškem, Ilirskem, blizo naših krajev; sv. Andrej na Skitje proti severju, sv. Jakob na Špansko proti jugu, sv. Tomaž v Indijo proti sončnemu izhodu, in drugi apostoli po drugih krajih, dušam v nebesa pomagat. „*Po vsej zemlji je izišel njih glas, in do konca sveta njih besede.*“ Kar jih niso apostoli kerstili, so jih apostolski nastopniki preobrnili; v prvih štirih stoletjih Gerke,

Rimljane, Egipčane in Perzjane — v petim in šestim stoletji Angleže in Irce — v sedmim in osmim stoletji po Kristusu Nemce in tudi Slovence. — Bi ne bilo svetiga Ruperta, sv. Virgilja in Modesta v naše kraje, ne svetih bratov Kirila in Metuda med Čehe in Moravce, ostali bi bili naši stari očetje neverni divjaki, naši veseli kraji bi bili divje pušave, in mi njih otroci bi bili še srovi neznabogi. — Sveti, bogoljubni možje bi pa ne bili začem imeli v naših krajih cerkve zidati, ne postavljati šol in drugih potrebnih prebivališ, ako bi jim ne bili vé rni kristjani drugih srečnih krajev pomogli. Tako so se celi narodi pokristjanili, tako milijonov duš pridobilo za božjo kraljestvo; ovako je došlo izveličanje tudi nam. „*Oh kako častiljive so njih stopinje, kleri mir oznanujejo, koji prinesó dobro,*“ kakor so ga apostoli in misjonarji nam prinesli! — Alj svet je še velik in širok, veliko še nevednih in nevé rnih ljudi.

Kedar je krivó vé r Martin Luter svoje krive nauke po Nemškem zasjal, in veliko jezerov ljudi sveti materi katolski cerkvi odpeljal, je najdel pred nekimi tristo letmi *Kristof Kolumbus* nov svet, veliko *Ameriko*, drugi so najdlji juterno Indijo. Razprostrilo se je novo veliko polje za sé me božje besede, začela v novih krajih, pri neznanih narodah velika žetva Gospodova za nebeško kraljestvo. Prepeljal se je sv. Franciško Saveri v juterno zamorje, prehodil pešec pri trideset kraljestuv, je pridigval okolj sto narodam, in kerstil s svojo lastno rokoj zamorcov nad en milijon. Za njim so hodili in še hodijo serčni misjonarji v neznane kraje in med kervoželjne ljudi, koji v temah smerti sedé. V Kitajskim, v Siami, v Kohinkini, v Koreji in po drugih juternih krajih še neprenehama nad dvakrat sto jezerov pravó vé rnih kristjanov živi, de so jih ravno grozovito preganjali, in kervolog Minh Menh eniga škofa, šestnajst mašnikov in veliko jezerov kristjanov pomoril, petdeset samostanov in štirnajst sto cerkv pred nekimi letmi podrl.

Kako lepo se šira naša sveta vé ra po prostornih Amerikanskih deržavah! Pred nekoljkimi petdesetmi letmi je bila v severni Ameriki ena sama škoflja, ne ene pridne katolske cerkve; zdaj imajo katoličani šest in dvajset škofov, nad šest sto mašnikov, okolj pet sto in petdeset lepih cerkv, in pravérnih je nad poldrug milijon. — Kder je poprej divja zverina rjula, zdaj mili zvoni pojó; kder so divjaki pred nekoljko letmi na kervave vojske zvali, se zdaj pobožne pesmi razlegajo. — V petim delu sveta, kojimu se *Oceanija* pravi, so pred nekimi letmi še pesjani po človeškim mesu stregli;

zdaj živi nad dva jezerov bogaboječih kristjanov, ki vsako nedelo k božji mizi gredó! Njih kralj je svoje kraljestvo Marii izročil.

V stari *Azji*, v imenitnih deželah, v katerih je katolška véra naj poprej cvetela, so Mahomedani pravo véro zaterli. Zopet so se bogoljubni misjonarji v tiste kraje povernili, kder je svoje dni Babilon stal, kder so velike Ninive bile, in veselo zbérajó pridni pastirji po tístih pustih krajih razkroplene ovčice Jezusove.

V pekoči *Afriki*, po deželah Egipta, v krajih, kder je sveti Ciprian svojo kerv prežil, sv. Avguštin učil, je Turška véra katoličanstvo clo zadušila. Alj glej čudo! zopet se Turške molivnice v keršanske cérkve preobračajo, in v kraljestvi Senaar, globoko pod jugom, imeniten misjonar *Ignaci Knoblahar*, rojen Krajnc, zagorelim zamorcem sv. evangelj oznanuje.

Tudi po naši blizni *Evropejski Turčii*, v Bulgarii in Vlahii sveta katolška véra oživlja, ter je Turški cesar katoličanom dovolil cérkve zidati, in bašetom vказal, jim radovoljno pomagati. — Tako veselo déla po katolških misjonah v ptujih krajih nad stoinštirdeset škofov, štir jezér sedem sto mašnikov, in se nad pet milijonov pravérnih kristjanov po svojih misjonih veseli, ktere so pridni delavci v žetvi Gospodovi kerstili in pridobili za nebeško kraljestvo.

„*Alj žetva je velika, pravi Jezus, in delavcov je še premalo.*“

Veliko še najdeš po svetu krajev, v katerih ni svetiga križa najti; najdeš milijonov ljudi, kateri Očeta nebeškiga ne poznajo, Jezusa ne ljubijo in po divjaško živé. „*Kako pa bi vérali v njega, od kteriga še niso slišali? In kako bojo slišali brez oznanovavca? In kako bojo oznanovali ako niso poslani?*“ — Divjani prosijo berž ko od svete vére kaj zazvedó, za duhovske pastirje, katerim černo-suknarji pravijo ¹⁾. Po veliko sto mil daleč pošlejo prošnike, in na

¹⁾ Lepo piše misjonar De Smet. 16. Avgusta 1841 iz Amerikanskih misjonov: „Na dan velike Gospojnice smo došli k divjanom, koje Plano-glavce imenujejo. Njih veselje se ne da popisati, pa se jim po obličji pozna, kako so v serci zadovoljni. Celih dvajset let so neprenehama molili, naj jim Oče vsmil-nja to srečo da, in so se po nauku nekih katolških Irokezov, kateri so med njimi živeli, naše svete vere, naših pobožnih šeg in molituv vadili. Sveto nedelo so toljko ojestro obhajali, de težko v kateri katolški srenji tako. Trikrat so v poslednih keršanskih letah prošnikov iz naj dalnej kraja, po imeni grenek Koren v St. Loiz nad 3000 mil daleč poslali misjonarja izprosit. Pervih poslancov so trije na težavnem poti smert storili; drugih poslanih so vsih pet sovražniki gredoč pobili; pa vse nasprotnosti niso mogle svetoželj tih

skorjo napisano prošnjo; rekoč: Mi gladujemo po velikem Duhu, po Bogu. — Po dve, po tri leta, tudi po deset let ni duhovnika v tiste zapušene kraje, de bi otroke kerstil, učil in delil vérnim svete zakramente, kér so širjave velike, premalo pa duhovnikov. „*Množica mi se vsmili*, je djal Jezus v pušavi, *kér ninajo kaj jesti.*“ Ravno tak izdihujejo vsi bogaboječi misjonarji v tistih neznanih krajih ne po telesnem, marveč po duhovskem živeži za tiste zapušene ljudi. Veliko je v tistih krajih katoliških kristjanov, kateri po petnajst let k spovedi ne morejo; otroci po šestnajst let stari grejo s svojimi materami pervokrat k svetimu obhajilu; po ednajst let stari otroci prosijo za svet kerst, kér ni poprej mašnika bilo jih kerstit.

(Tako piše misjonar Jožef Kundek iz Novo-Orleana 15. Februarja 1844.) „*Otroci prosijo kruha* (duhovskega), *pa ga ni, kter bi ga jim lomil.*“ „*Poglejte, veli Jezus, romeno polje za žetvo. Žetva je velika, delavcov pa malo. Prosite Gospoda žetve, naj pošle delavcov v svojo žetvo.*“

Lepo število čerstvih delavcov se je iz mnogih naših krajev, iz Krajskega, iz Tirola, iz Českega in sploh Avstrianskega podalo, daljni vinograd Gospodov obdelovat; šliso tudi iz našega kraja v leti 1850 častivredni gospod *Juri Gostenčnik* na veliko polje severne Amerike delat; pa še več jih je potreba. Kdo bo za njih drago brodnino (okolj 800 gl.) plačal?

bogoljubnih ljudi zadušiti. Poslednič pošlejo dva Irokeza Petra in pa malega Nacelna po imeni še bolj lepo prosit, naj jim pošlejo eniga černosuknarja (misionarja), ki jih bo, kakor so djali, v nebesa vodil. Njih prošnje so bile vslisane; en černosuknar jim je bil obljubljen, pa tudi več, kedar bo jim k izveličanju potrebno. Peter je hitel jim veselo novico povedat, mali Nacel je pa hotel počakati in misionarja spremiti. Slišati de pridemo, so nam pri 300 mil na prot prišli, in ko nas vglédajo, nas veselo pozdravijo rekoč: „Mi vas ljubimo; v serce nas veseli! Ljubimo vas!“ — Poglavar je besedo vzel, in svoje rojake nagovoril, rekoč: „Moji otroci! jaz sim neveden, grešen človek, pa vender velikega Duha (Boga) zahvalim za vse, kar je nam storil. Ako sim ravno slab človek, vender na božjo milost zaupam. Hočem v prihodno le za molitvo (to je za sveto véro) živeti, in do smerti nje ne zapustiti. In ko bode mi vmreti, se hočem Gospoda življenja izročiti. Ako me nevredniga sodi za nebesa, kajti sim vse svoje žive dni grešnik bil, se bom njegovi volji vdal. Če me pa izveličati hoče, ga bom častil in hvalil večomaj.“ — Bog nam daj s tem divjanom večno luč gledati!

Odpravljajo se v dalne merzle dežele serčni duhovni svet evangelj (vesel izveličanski glas) ljudem oznanovat, koji v žalostni temi nezabožtva sedé; alj kdo jim bo apostolsko sukno za hudo zimo omislil — kdo jim pripravil mašno srajco in plajš, v katerim bi v tistih pustih krajih sveto mašo služili, tam kjer še ljudji srove kože nosijo in se s perjem prazno opletajo? Radi bi iz plohov lesene cérkve stavili, jih s skorjami pokrili, pa nimajo sekire ne svedra, in si pomagati nemó. Radi bi misjonarji podučene divjane kerstili, jih omili v kopeli svetiga kersta vseh dušnih madežev, pa botrov ni, ki bi jim križnik kupili, gole sroteje spodobno oblekli in jim podali kako sveto podobco (pildek) alj pa molek (paternošter) s čednim križcom v dar. Glejte, za te vboge otroke Amerikanskih gošav vas misjonarji lepo prosijo, naj bi jim hotli vi botri biti. — Vsmilite se njih v imeni Jezusa, ki obljubi vse dobrote, ktere njih naj manjšemu storite, tako sprijeti, kakor bi jih njemu storili. „Oh! koljki tolažje, koljko neizrečeno veselje Jezusu Kristusu eno nevmerjočo dušo pridobiti!“ piše misjonar Baraga. „Izveličanje ene same nevmerjoče duše več veljá ko vsi milijoni tega sveta.“

Kaj pa imamo storiti za botrino? — Kaj clo malega imamo podeliti. Le poslušajte!

II. DARILO KATOLŠKE BOTRINE.

Mala stvar je drobna bučelica, pa več bučelic nanese veliko kepo voska za sveče, ki v cérkvi k božji časti gorijo. Še slabši stvar je mala mravlica, pa njih kardelo nanese grude žlahnega kadila, ktero se s svojim žlahnim duhom pri božji službi kviško valí. Tako nanosijo bratje in sestre družtva svetiga Leopolda po krajcarji tudi lepo milošno, po kateri se božje kraljestvo po sveti šira, in neznabogam v nebesa pomaga. Tako je vsmileni Jezus od milošne na sveti živel, in je svojo sveto cérkvo na vsmilenje vérnih dobrotnikov vtemelil, ter svojim poslanim apostolom djal: „*Na pot ne jemlite ne zlata ne srebra, ne dnarjev v svojih mošnah, ne torbe, ne dveh sukenj, ne čevljev; saj je vsak delavc vreden svojega živeža. Kamor pridete, jejte in pijte, kar pred vas položijo. Kdor vas sprejme, mene sprejme. Kdor sprejme preroka, bo plačilo preroka dobil, in kdor prejme pravičnega, bo plačilo pravičnega prejel. In kdorkolj da piti komu zmed teh naj manjših le kupico merzle vode v imenu učenca, resnično van povém, ne bo zgubil svojega plačila.*“ — Kako lepo plačilo po tem tiste čaka, ki misjonarjem, sedajnim

poslancom Kristusovim pomagajo, de nevérne hajde učijo in kersté! Resnično vam povém, svojega plačila ne bodo zgubili; plačilo misjonarja bodo préjeli.

Te vesele obljube gotovi so prvi kristjani svoje zemljiša prodajali apostolom Kristusovim pomagat. Sv. apostol Pavl hvali svoje ljube Filipane posebno zato, de ga tudi v ječi pozabili niso, ter mu obilno darov poslali, ko je za svete vére del v Rimi v železji bil. Tako so pomagali vérni Gerških in Laških dežel apostolskim možem na Nemškem in Slovenskem, poslali so dobri kristjani iz Solnograda svetimu škofu Modestu in drugim mašnikom, nja pomočnikom, dnarjev in delavcov, de so po naših tistokrat divjih krajih cérkve zidali, altarje stavili, in napravili kar je bilo za službo božjo in za omiko ljudi potrebno. Oni so bili vsmileni bôtri naših predstarišev; njih botrine se še mi veselimo, oni pa vživajo svoje povernilo v nebesih. Kar so oni svoje dni storili našim sprednikom in po njih tudi nam, to smo dolžni mi poverniti divjanom, ki naše pomoči željno čakajo. To se zgodi po katolških bratovšinah alj družbah, ktere misjonam v ptujih krajih pomagajo.

Naj imenitnej naprava katolškim misjonam pomagat, je v Rimi *Propaganda*, razširavka vére imenovana, slovita šola, v kateri se iz vsih znanih krajev, narodov in jezikov mladenči učijo, in izučeni na vse kraje sveta razpošiljajo oznanovat sveto katolško véro. Prava apostolska šola je ova, ktera neprenehama misjonarje pošilja, jih podpéra, in razširanje kraljestva božjiga po sveti ravná.

Druga slovita naprava je velika *misjonska bratovšina v Lionu*, imenitnem mésti na Francozkem. Pobožna ženka je to apostolsko družbo v leti 1822 začela; in izrastila je toljko drevo, de nad en milijon bratov in sester ima, ki apostolske misjone z molitvami in darmi tako krepko podpérajó, de na tri dele sveta misjonarje pošilja, jih z vsem potrebnim preskerbi, in veliko marternikov šteje, koji so za sveto véro prelili svojo kerv.

Enako družbo misjonam pomagati tudi na Nemškem imajo in *Ljudevitovo* imenujejo. Pred nekoljko letami se je začela in posebno misjonam v svetih deželah pomaga.

Kdo nas pa katolške družbe ne pozná, ktera se je na Dunaji (v Beči) leta 1829 začela, in kojoj *braterno svetiga Leopolda imenujemo*? Koljko lepih cérkuv je po širokih dobrovah severne Amerike pozidala, koljko hiš Gospodovih okinčila in z mašno opravo preskerbela! Koljko šol je divjanom postavila, napravila streho

apostolskim delavcom v tisti veliki žetvi Gospodovi! Veliko sto misjonarjem je brodnino, čez široko morje plačala! Njeni bratje in sestre so vsmileni botri jezerom Indjanov, kateri so skoz njih pripomogo prjeli svet kerst, in zadobili pravico božjih otrok.

Lepa veja bratovšine svetiga Leopolda je tudi katolška družba v naši fari. — Kako se je začela, lahko pomnite; kako raste, in kaj dobrega stori, sami véste. Oh naj bi nikdar ne onemogla, de bi vaše serce ne vmerlo pomagati katolškim misjonam in dopolniti prošnjo svetiga Očenaša, katero vsak dan molimo: „*Oče naš, kteri si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime. Pridi k nam tvoje kraljestvo!*“

Pervo sveto opravilo bratov in sester katolške družbe svetiga Leopolda je pobožna molitva. *En Oče naš in Česena si Marija*, pa dostavek: *Sv. Leopold prosi Boga za nas!* vsak dan vsakdo lahko opravi; in če opusti, mu greh ni, dokler te dolžnosti prostovoljno zadete pod smertnim grehom ne vežejo, pa dopolnjene veliko veliko pomagajo, misjonam in tudi nam. Molitva katolške družbe pomaga misjonarjem, de prejmejo od Boga serce in moč vse zapustiti, se podati v ptuje kraje in med divje ljudi, poterpeti glad in žejo, vročino in mraz, obhoditi težavne pote jiskaje zgublene ovce drago odkuplene črede Jezusove. Kakor svoje dni sv. apostol Pavl se priporočajo sedajni misjonarji molitvi družbe svetiga Leopolda ¹⁾. — Molitva katolške družbe pomaga nevernikom, de jim gnada božja serce pripravi, kajti beseda božja na dobro zemljo pade ²⁾.

¹⁾ Imenitni misjonar Baraga pišejo 18. Oktobra 1847: „Dve serčne prošnje imam, kojih prijatelom naših misjonov na serce položim. Pervič ponižno prosim prav globoko iz svojega žalostnega serca, naj bi vendar nekoliko častitih služavnikov Gospodovih sklenilo priti, in nam pomagati v preobertitvi teh toljko vsmilenja vrednih neznabožcov (hajdov); naj bi se nobenih težav ne vstrašili, dokler je rešiti eno samo nevmerjočo dušo, ktera bo vekomaj živela, zadosti vredno, si vse žive dni za njo prizadevati. — Drugič vse ljube dobrotnike naših misjonov prav lepo prosim, naj molijo, in pa prav gostoma v imeni Jezusa prosijo Gospoda žetve, de pošle saj nekoliko več delavcov v ta zapušen kraj svojega vinograda. Terdno zaupam, de bo taka molitva združena dober pospéh dala.

²⁾ Častit misjonar Franc Pirc, že sedemdeset let star mož, pišejo 28. Decembra 1846: „Povedati imam z veseljem preobertitvo terdovratnega neznaboga (hajda), kteri je očitno le skoz vsemogočno gnado previdnosti božje v keršanstvo došel. Tabasa mu je ime. Hudobno je živel, kakor vsi drugi hajdje, kteri vsako letno plačo za prodano zemljo v

Molitva družbe pomaga kristjanom v Kohinkini in v drugih hudih krajih, kder še kristjane grozovito preganjajo, jim klado na vrat naklepajo, jih z gorečimi klešami šiplejo, jih z vervami davijo in jim z mečem glave sekajo, vse toljke in take muke (martre) stanovito za sveto véro prestati. Oh kako lepo, izveličansko je vsak dan moliti en Oče naš in eno Česeno Marijo za vse tiste naše brate in sestre, ki za naše svete vére del po temnih ječah ječijo, alj se po divjih berlogih skrivajo! Taka molitva je pravo živo znamenje občestva (gmajne) svetnikov.

Makimaki na en dan zapijejo iz zapravijo, po tem pa v zanikarnosti stradajo in slabo oblečeni zimo ogrebajo. Kristjani pa prav čedno in tresno živé, so prihranljivi in pridni, ter dobro izhajajo. Ko sim se predzadno jesen, ravno po Indjanom odštetim letnim plačilu, iz Makimaka v Detroa k svojemu škofu na parabrodu (barki) podal, sim prvo jutro nevernika Tabasa vgladal, ki si je na kraji barke oči žutil in žalostno ogledaval. Prašam ga kaj tukaj dela in pa kamo popotuje? „Oh jaz nesrečen človek, je djal; snoči sim ves pijan v to barko prišel, misleč de je velika, razsvetlena gostivnica (ošterija), ter sim se vlegel in zaspal. Zdaj sim se izdramil in iztrezil, pa ne najdem Makimaka ne suhe zemlje.“ Dopovem mu, de se črez jezero Huron 370 mil daleč v mesto Detroa pelja, in de bo moral osem tolarjev brodnine plačati; alj on ni imel več od kakih osem grošev v žepi. Na to se po glavi vdari, in začne svojo pjanšino objokovati. Pri tej priložnosti sim mu neumnost njegove nevere, in pa nesrečo hudobne pijanosti prav živo pred oči postavil, pa tudi veliko srečo pravih kristjanov sim mu pokazal, in pa vse srečne nasledke. Moč gnade božje ga je ganila, ves ginjen mi roko poda rekoč: „Oče! vzemi me med svoje kristjane; odpovem se hajdovski neveri, in nočem vse svoje žive dni ne kaplice kaj tacega piti, kar vpijani, in bom živel prav po keršansko, kakor me boš učil.“ Mož beseda je. Izprosil sim mu od gospodarja prosto vožnjo in živež, in sim nabral pri vsmilenih popotnikah število dnuarcev za njega, de si je zamogel v mestu Detroa oblačila in pa živeža nakupiti. Prišel je že šterti dan vesel domu k svojim ljudem, in se je z njimi za svet kerst pripravljal. Tako pridno in pospešno se je učil ne le keršanskega nauka, ampak tudi brati in pisati, de po tem druge uči, in v naši kapeli prav pobožno pôje slavo božjo. Kar se je preobernil, je prav priden delavec, si je že hišo in zemljo kupil. Bog mu očitno srečo da, in on prav srečno živi vsem drugim v lep izgled za posnemati. On je meni zdaj prav ljuba ovčica; on je zlata igla misjona. Tako zna dober Bog iz nesreče srečo narediti, in iz terdega kamnja storiti Abrahamu pobožne otroke.“

Drugo dobro délo bratov in sester svetiga Leopolda je *milošnja*, vsako nedéljo en krajcar misjonam vbogaimo dati, ako premoremo, de se za misjonarje brodnina plača, jim potrebna obleka omisli, mašne oblačila in druga cérkvena priprava kupi in za njim v tiste kraje pošle, v katerih so cérkve še s škorjami krite, kder se ljudje še v perje oblačijo, si ne znajo žgankov skuhati, ne suknje narediti. Molitve keršenih Indjanov, onih novo opravičenih otrok, oblake za nas prederó, in vsmileni Jezus, ki je obljubil vse kar naj manjšemu teh storimo, tako poplačati, kakor bi bili njemu storili, hoče nam naše milo darovane krajcarje stotéro poverniti, in verh vsega tega večno življenje dati. Naši krajcarji misjonam dani so dari botrov in boter, koje angeli varhi novo keršenih Indjanov v zlate bukve življenja večnega zapišejo; in kdar enkrat u večnost pridemo, jih tamkaj veselo najdlj bodemo. Na to opominja vsmileni Jezus rekoč: „*Déčajte si prijatele s krivičnim (časnim) blagom, de vas kedar onemagate, u večne prebivaljša vzemete.*“ Ne rekajmo, de imamo doma potrebne šole in vboge cérkve, za ktere mormo skerbeti. „*Ene je potrebno storiti, pa tudi družega ne opustiti,*“ veli Jezus. Ne izgovarjajmo se kakor bi ne imeli začem misjonam z milošnjo pomagati ¹⁾). Tudi vboga vdova prinese svoje peneze za božjo čast in izveličanje duš; in taki darovi Bogu naj več dopadejo.

Ene poliče vina pomanj, in tudi hlapec boš lahko na leto svojih dva in petdeset krajcerjev kakor boter novokeršenim Indjanom dal; le ene prače manj židanih trakov (bandelcov), in tudi dekla boš lahko vsmilena botra sinom in hčeram vbogih zamorcev, katerim boš pomogla v božje kraljestvo. Ali te ne bo to veselilo ²⁾? — Bog

¹⁾ V Celovci na Koroškem je prinesil duhovniku vbogi težak 52 krajcarjev milošnje za celo leto. Duhovnik ga barajo, ali mu ne hodi pretežko ce'o braterno plačati. On odgovori: „Močno me je skerbelo ko sim se lani zapisati dal, kako bom te krajcarje pospravil. Bog mi je na misel dal, naj se tobaka odvadim, in dnar tobaški za misjone obrnem. Sklenil in storil sim, in pa prav lahko sim se odvadil tobak kaditi. Za to rad, in pa prav z veselim sercom za braterno svetiga Leopolda svoj del odrajtam.“ Zveličani so vbogi v duhu; kajti njih je nebeško kraljestvo.

²⁾ Na Nemškem je devica duhovniku osemnajst rajnišev za misjone prinesla. Duhovnik se začudijo, rekoč: „Ti si vboga deklica, in pa slepa; kako boš osemnajst goldinarjev misjonam dala?“ Slepa devica odgovori: „Slepa sim, pa ne toljko vboga ko vi mislite. Korbice (jerbaščike) pletem, in slepa ravno tak lahko v temi kakor pri lučji, po dnevi

naše milošnje scer ne potrebuje, lahko bi potrebnim misjonarjem obiln kup dnarjev nasipal; alj naše ljubezni do bližnega on želi, našo katolško občino hoče. Kakor mi drugim pomagamo, tako pomagal bode Bog nam: „Z kakoj meroj merimo, s takoj se bo nam merilo. Dajte veli Jezus, in se vam bo dalo.“

Kaj pa se nam bo dalo? me bote vprašali. Tako je vprašal sv. Peter Kristusa, rekoč: „Glej vse smo zapustili, in za tebo šli; kaj pa bomo za to imeli?“ Jezus jim je rekel: „Resnično vam povém, de vsakdo, ki zapusti hišo, alj brate, alj sestre, alj očeta alj mater, alj ženo, alj otroke, alj njive zavolj mojega imena, bo stokrat toljko za to prijel, in večno življenje dosegel.“

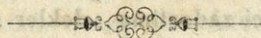
Kedar so apostoli to slišali, niso višej vprašali, kaj bomo za to imeli? marveč so vse zapustivši za Kristusam šli; in od njega poslani so šli po vsem sveti učit in kerstit, ter ljudem v nebeško kraljestvo pomagat. Koljko lepih cérkev zdaj njih ime časti, koljko milijonov izvolenih se zdaj v nebesih veselí, kterim so pot v nebeza pokazali; v sredi njih se zdaj oni veselé. Oh koljko veličastno stotero plačilo! — Za njimi gredó vsi svetoželjni misjonarji; in z njimi bomo tud mi svoj del ineli, ki jim pomagamo; saj je nam Jezus obljubil, de kdorkolj da piti kozarc merzle vode komu iz med teh nar manjših v imenu učenca, ne bo zgubil plačila svojega. Vsako leto se lahko odpustkov vdeležimo, kojih sveta mati katolška cérkev bratom in sestram družbe svetega Leopolda obilno delí, ter z njimi lahko božji pravici zadostimo, dokler še na tim sveti živimo. Tudi na časnim premoženji hoče nam dober Bog poverniti, nam blagosloviti naše žitno polje in naše vinske gore, če je njemu v čast, in nam v izveličanje služi. Saj je Kristus obljubil, de bomo stotero prijeli, in se nam dalo, ako mi damo. In posledno uro na smertni posteli, kedar nam ne bo jesti ne piti dišalo, nobeno vračtvo višej pomagalo — tisti posledni čas nas ne bodo veselile polne mošne dnarjev, ne hlevi polni žlahne živine, ne hrami polni dragega blaga; veselili nas bodo Očenaši, ktere smo zmolili, in pa krajcarji, ktere smo vložili katolškim misjonam pomagati. Oni pojdejo

kakor po noči delam. Moje tovaršice so lansko zimo več ko osemnajst rajnišev za svetilo izdajale. In če verh tega prerajtam, koljko druge dekleta na lepe oblačila, kinč in dobre volje napravijo, k svoji škodi in nesreči, kar mene ne veseli, tako prav lahko te goldinarje na dobro delo obrnem.“ — Blagor slepi, ki tako lepo vidi svojo nesrečo sebi in bližnemu v srečo obrniti!

u večnost z nami, in bralo se bo na našem grobu: „*Blagor mertvim, ki v Gospodi vmerjô; od zdaj, reče Duh, naj počivajo od svojega truda; zakaj njih dela gredô za njimi.*“

KONEC.

Preljubi braje in sestre katolske braterne svetega Leopolda! lepšega dela ni, kakor dušam v nebesa pomagati. — Misjone podpérati z molitvami in milošnoj je apostolsko opravilo — ima obljubleno tudi apostolsko povernilo. — Že je izveličanska kopel svetiga kersta za Indjane pripravljena, zapušeni zamorci željno čakajo, bogoljubni misjonarji milo prosijo vsmilenih botrov (gotejev), katerih pomankuje. O ne odrecite jim te dobrote; — ker so zamorci revne srote vašega vsmilenja potrebni. In kedar bomo od smerti vstali, se vsi narodi od vsih krajev sveta na sodbo zbrali, veselo vam bodo zamorci roke podajali, vas pozdravljali in vam hvalo dajali, de ste vi jim v nebesa pomagali. Veselo bote tistokrat pravičnega sodnika zaslišali, ki vam poreče: *Kar ste vi kterimu tih mojih naj manjših brator storili, to ste meni storili. Posedite kraljestvo, ktero vam je pripravljeno od začetka sveta. Amen.*

MOLITVA.

Ljubi Oče nebeški, ki si poslal svojiga Sina nas vse izveličat; pridi k nam tvoje kraljestvo, naj Tebe vsi ljudje prav spoznajo, in čestijo! — Posebno vsmili se vbogih divjakov, zamorcov, ki v dalnih krajih za morjem prebivajo, ino so tudi naši brati ino sestre. — Daj jim spoznati pravo luč svete keršanske katolske vére, daj jihovim učenikom dobro srečo tvoje kraljestvo med jimi razširati. — Daj pa tudi nam pravo skerb za večno izveličanje, naj en drugimu v nebesa pomagamo; kér nas boš enkrat vse svoje dobre otroke združil, po Jezusu Kristusu, Gospodu našim skuz priprošno Marije device, svetiga Leopolda, in vsih ljubih Svetnikov. Amen.

Oče naš i. t. d. Češena Marija i. t. d.

Sveti Leopold, prosi Boga za nas!

OPOMIN

bratovšne svetiga Leopolda, pomagat katolskim misjonam v Ameriki.

Sv. oče, papež Leo XII. so bratom in sestram te bratovšne popolnoma odpustik dodelili:

1. na dan, kadar v bratovšno stopijo;
2. osmiga grudna, na dan čistiga spočetja Marije device;

3. na dan sv. Leopolda, ino

4. enkrat vsakiga mēsenca, ako mesenc dni
popréd bratovske molitve vsak dan opravijo,
vredno k spovedi in k sv. obhajilu grejo, ino v
kaki žegnani cērkvi za lepo zastopnost ker-
šanskih kraljev in cesarjev, za pokončanje kri-
vovére, in za razširanje sv. katoliške cērkvē
molijo. Ta odpustik se tud na posledno uro
prejme.

